

Obrnuta molitva

ROBERT J. VILEND

Voda ne teče uzbrdo, a i ljudi obično ne izgovaraju molitve poput one zapanjujuće u Jevanđelju po Jovanu 4, koja je obrnutog smera.

Jesmo li spremni za tektonsku promenu u svom pristupanju Božjem prestolu?

Naslov originala: The Backward Prayer

Autor: Robert J. Wieland

Prevod: Mirjana Đerić

Obrnuta molitva

Ostaćete skoro bez daha kad budete shvatili šta ona znači! Evo jedne molitve koja predstavlja potpuni preokret u odnosu na molitve kojima se obično molimo.

Umesto da učenike prikaže u njihovom uobičajenom stavu kada od Gospoda traže da *im* nešto da, apostol Jovan neočekivano slika prizor kako oni mole Gospoda da i *sam* nešto *primi*. Voda bi možda i krenula uzbrdo, pomišljate u sebi, kada bi "obrnuta" molitva poput ove potekla iz usta običnih ljudi kakvi smo vi i ja: "A učenici njegovi moljahu ga među sobom govoreći: Ravi /učitelju!/ jedi" (Jovan 4,31).

Skoro sve molbe koje Gospod dobija u svom centru za komunikacije predstavljaju suštu suprotnost: "Učitelju, daj nam nešto da jedemo!" Ljudski rod smatra da je Bog veliki Božić-Bata, i očekuje da Božić bude svakoga dana. "Hvala Ti, Gospode, za ono što si *mi* dao juče. Za danas *mi* je potrebno ovo ili ono. I još jednom Ti hvala što *me* imaš na umu! Amin."

Kad naučimo da proširimo svoje horizonte i molimo se za nekog drugog, Bog mora da je ushićen. Srećom, takve molitve se *zaista* upućuju - molitve da se neko drugi izleči, neko drugi nahrani, čak i molitve za celi svet. Gospod Isus naučio nas je da se molimo za druge, i te molitve su dobre; ljudi koji su u stanju da se mole za druge duhovno rastu. Jedno dete čini izvanredan napredak kad traži igračku da bi je dalo svom bratu, sestri ili susedovom detetu.

Međutim, odveć često, čak i kada tražimo nešto za svoje bližnje, mi ipak ne napuštamo mnogo svoj krug egoizma. Ako naša molitva nije usredsređena na prvo lice jednine, onda je bar usmerena na prvo lice množine, a svako od nas zna da će tako i na njega doći red. Mi, ljudska bića, slično kućnim ljubimcima u vreme hranjenja, osećamo svoju zavisnost od Gospodara domaćinstva. Prilikom molitve, svi se zajedno poređamo duž ograde gledajući u pravcu velike kuće, gladni još nekog dara. Za nas je prava sreća što se Gospod nalazi na drugom kraju linije, da bi nam milostivo i radosno darovao naš svakodnevni hleb.

Ali, ako od Gospoda ne tražimo nešto za sebe i druge, za šta onda *možemo* da se molimo? "Obrnuta" molitva njegovih učenika otvara nam čitav jedan novi svet u pogledu razumevanja tog predmeta.

"Ravi /Učitelju/! jedi!"

Učitelj retko čuje molbu kakva je ova - molitvu u obrnutom smeru: "Učitelju, /Ti/ jedi, zato što osećamo da si *Ti* gladan. Ti si dugo i naporno putovao, a toplo je i drumovi su prašnjavi. Čuj, bili smo u prodavnicama u gradu i kupili hleba, butera, mleka, suvog grožđa, smokava, badema - sve za ukusnu gozbu na putu. Učitelju, mi mislimo na *Tebe*, i razumemo kako se *Ti* osećaš. Znamo da nije baš zabavno biti umoran i gladan. *Učitelju, jedi!*"

Retko koje dete pomišlja da svojim dobročiniteljima nešto podari. Dete možda može dati kredit Božić-Bati za njegove božićne poklone, ali teško da će pomisliti da samom Božić-Bati nešto treba. Punačak, veseo Božić-Bata sa svojom fabrikom igračaka na severnom polu - kako njemu mogu biti potrebni igračke ili hrana? I kakvu bi on potrebu mogao još imati?

Nama je skoro podjednako teško da zamislimo da Gospodu Isusu nešto treba. Budući da je On bezgranično bogat, ko bi od nas mogao da da nešto što Mu je potrebno, sem ako ne rezonujemo kao deca u božićnim oglasima koja ostavljaju Božić Bati sendvič i flašu mineralne vode da se potkrepi kad siđe kroz odžak? Mi dajemo svoje male desetke i darove, ali ko bi ozbiljan pomislio da se Gospod može obogatiti tim sitnicama? Mi možda očekujemo momentalan osmeh kao znak snishodljivog odobravanja, posle čega On prolazi u beskrajnom obilju, sveznajući, svemoćan, sa mnoštvom revnosnih anđela oko sebe kao sekretarima ili pomoćnicima, koji očekuju Njegov poziv. Čak ni Krez¹ ne bi mogao dodati Božjem blagu čak ni nešto težine pera.

Ali, evo Božjeg Sina kako ljudski siromašan sedi kraj Jakovljeve izvora. On ne glumi žed; On je stvarno žedan. Da li mora da ostane žedan? Može li stvarno osećati žed kao što je mi osećamo? Ako je tako, zašto ne bi dodiranjem svog prsta pretvorio stari izvor u uređaj sa rashlađenom vodom? Ako zaista oseća glad, zašto se ne obrati kamenu i pretvori ga u zlatno smeđu veknu sveže ispečenog hleba? Sila da to učini bila je u Njegovoj vlasti.

U vreme pre Modela A, Henri Ford povezo je jednom prilikom grupu svojih bogatih prijatelja da se prošetaju po okolini. Kao jedan od najbogatijih ljudi na svetu, Ford je mogao da pozove vozače i čitavu kolonu svojih Linkoln limuzina. Umesto toga, zbog neke svoje čudi, Henri je uzeo Model T.

I kako se to često dešava kupcima njegovih automobila, jogunasta mala mašina pokvarila se na putu. Neopremljen da je sam popravi, čuveni proizvođač automobila morao je da se osloni na usluge seoskog mehaničara. Odlučan da ne kapitulira pred svojim gostima spremnim na šalu, stari Henri odoleo je iskušenju da zatraži zatvorene Linkoln automobile da "izbave" grupu njegovih prijatelja. Suočio se sa problemom kvara kao što bi to morao svaki vozač, i čekao da mu mehaničar popravi kola.

Njegovi gosti uživali su u prizoru kako najpoznatiji svetski proizvođač automobila glumi običnog nepoznatog čoveka pred seoskim mehaničarem, koji ništa nije posumnjao. "Dobro mu naplatite", podsticao ga je jedan od putnika, "on je bogat!"

"Pa zašto onda ne vozi neka *dobra* kola?" - upitao je zbunjeni mehaničar.

Hristos je mogao da pozove anđele

Kad je bio gladan i žedan, Isus je mogao da pozove sve anđeoske vojske da Mu priteknu u pomoć kad god bi to pozeleo. Kada Ga je, nekoliko godina kasnije, svetina sa isukanim mačevima i batinama vodila prema Kajafinoj kući, On je pomenuo svojim učenicima anđele sa misijom spasavanja, spremne da Mu pomognu čim bi On samo pritisnuo svetlosni signal "Pomoć" i usmerio ga ka nebu: "Ili misliš ti da ja ne mogu sad umoliti oca svojega da mi

¹ Krez (lat. Croesus) je bio poslednji kralj antičke Lidije. Zbog njegovog izuzetnog velikog bogatstva i dan danas u velikom broju jezika postoji izreka "bogat kao Krez".

pošalje više od dvanaest legeona anđela?" (Matej 26,53). Nije li dobro što mi nismo u stanju da sebe podvrgnemo takvom jednom iskušenju? Mi bismo dobro uposlili anđele da nas izvlače iz svih mogućih proba i poteškoća, baš kao što je narodna mašta nekada davno zamišljala vile koje su prelazile nemoguća rastojanja radi privilegovanih ljudi.

Čovek se pita da li je anđelima bilo drago kad su posmatrali Stvoritelja sveta kako sedi kraj izvora u Samariji, čekajući da se neko pojavi i ponudi Mu da pije. Da li je Gospodar neba i Zemlje morao tu da sedi po vrelom danu, bespomoćan kao i svaki drugi hodočasnik?

Da, morao je. Pravila borbe sa sotonom iziskuju da On odloži svoja božanska preimućstva. On odlučuje da ne učini ništa natprirodno, čak i kad bi umirao od gladi. On odbija da pozove "nebesku komandu" i zatraži čitav niz anđeoskih limuzina da Ga izbave. On mora da se suoči sa životnim problemima tačno onako kako i mi to moramo. Otac Ga poverava gostoljubivosti ljudskog roda, i ako Ga oni iznevere, moraće da propadne kao bilo ko drugi. Kada Ga ljudi na kraju razapinju, On umire na licu mesta.

Hristos je postao jedan od nas

Beskonačni Sin Božji podvrgnuo se našoj ljudskoj nepomoćnosti. Bio je to priličan rizik koji je Otac preuzeo kada je poslao svog Sina da gostuje među grešnim čovečanstvom. Da li je pogrešno postupio?

Srećom, ne. Naši učenici - heroji i ostali ljudi dobro su se starali o Njemu, pa su Ga čak podsticali da jede. Vrlo je verovatno da je i žena Samarjanka bila jedna od njih. Možete li zamisliti kako se ona morala osećati kasnije te večeri kad se Isus kao gost pojavio u njenom selu?

Oh, Učitelju, upravo sam se setila - bio si žedan! A ja potpuno zaboravila. Možeš li mi oprostiti? A - šta je s ručkom? Jesi li uopšte nešto pojeo u toku celog dana? Sada ću ti spremiti valjanu večeru!"

Zar ne bi svaka žena dobrog srca reagovala na isti način?

Ne samo jednom, već verovatno mnogo puta, učenici su se molili takvom, obrnutom molitvom: "Učitelju, /Ti/ jedi. Ti se odmori malo. Ti idi u krevet. Mi još nećemo leći pa ćemo oprati sudove i veš. Ti uzmi odmor. Ti obuci tu novu odeću koja ti je potrebna." Verovatno su im se, dok su živeli s Njim tri i po godine, ukazale mnoge prilike da misle o Njegovim potrebama. Čitamo i o društvenim skupovima kada su pripremani ručkovi Njemu u čast, u domovima gde je On uvek bio dobrodošao kao gost. Ko god je gajio jednostavno ljudsko saosećanje, a sreo Ga je na Njegovoj ovozemaljskoj stazi, ubrzo je našao načina da Mu se moli tom obrnutom molitvom.

No, mi ne bi trebalo toliko da se bavimo pričama iz starine. Sretnimo se s Njim danas i sagledajmo Ga onakvim kakav je On ustvari. Tada će nam se naše detinje molitve usredsređene na naše "ja" učiniti užasno zastarele.

Bog je imao poverenja u nas

Obrnuta molitva učenika, "Učitelju, /Ti/ jedi", omogućuje nam letimičan uvid u još neobičnije molitve koje će poteći iz ljudskih srca. Kada sam rekao da je Otac poverio svog Sina gostoljubivosti ljudskog roda, rekao sam nešto vrlo ozbiljno. To zapravo znači da je Otac doveo sebe do uverenja da će naša pala ljudska priroda izbeći uobičajenu egocentričnost i odgovoriti na potrebe Njegovog Sina.

Upravo to leži u osnovi ove obrnute molitve koju su izgovorili učenici. To što je Bog poslao svog Sina na ovaj svet pretpostavlja pre svega "obrnuto poverenje" s Božje strane. Mi obično razmišljamo o veri kao o nečemu što čovek mora da ima i primenjuje. Mi imamo veru u Boga

jer je On dostojan poverenja. (U izvesnoj meri i mi imamo veru jedan u drugog.) Ali, kakve li zapanjujuće misli da je Bog imao poverenja u čoveka, inače nam nikada ne bi poslao svog Sina. Ta Božja vera u čoveka ispoljila se još pre postanja sveta, kad su se Otac i Sin složili da podnesu beskrajnu žrtvu za čoveka ukoliko se dogodi da čovek padne.

Kad Jovan kaže: "...Imamo mi ljubav k njemu, jer on najpre pokazava ljubav k nama" (1. Jovanova 4,19), isto je tako mogao da doda: "Mi verujemo u Njega zato što je On najpre verovao u nas." Pavle je imao na umu istu misao kada kaže: "A što neki ne verovaše, šta je za to? Eda li će njihovo neverstvo /doslovno, njihova ne-vera/ veru Božju ukinuti?" (Rimljanima 3,3). U originalnom grčkom tekstu tu postoji prekrasna igra reči: "Hoće li čovekova ne-vera poništiti Božju veru?"

Ko bi od nas mogao do te mere da se pouzda u obraćenog lopova da u njegove ruke stavi sve što poseduje, do poslednje pare, i da očekuje da će mu ovaj to sačuvati? Da li biste se toliko mogli pouzdati u ljudsku prirodu? Kada biste pokušali da objavljujete jevanđelje grupi kidnapera, da li biste im mogli poveriti, staviti u njihovo naručje svog novorođenog sina ili kćer dok ste vi na nekom dužem putovanju u prekomorskim zemljama? To donekle ilustruje ono što je Bog učinio!

Pogledajte Bebu u vitlejemskoj štalici. Većina ljudi u gradu dobro je spavala te noći, ne brinući da li je On preživio ili ne. Bio je to dosta grub način da jedna beba otpočne svoj život. No, bilo je i takvih koji su brinuli i time dokazivali da Bog nije pogrešio kada je svog dragocenog Sina poverio ljudskoj gostoljubivosti. Premda su Ga ljudska bića na kraju odbacila i razapela, duž cele Njegove životne staze pojavljivali su se oni čija se ljubaznost ogledala u staranju za potrebe Božjeg Sina. Lepa je slika videti Ga kao bebu u naručju nežne, ljudske majke koja voli, i srdačne prijatelje kako se stiču oko njega tokom svih dana provedenih na ovoj Zemlji - sve do kraja.

Hristocentrične molitve danas?

"Dobro", reći ćete, "a šta je s nama danas? Da li hoćete da kažete da i mi možemo prevazići kompleks "ljubimca koji se pojavljuje u vreme hranjenja"?"

Ja nemam načina da saznam šta je u vašem srcu, sem ukoliko se ne zagledam u svoje sopstveno. Ako od sada pa nadalje uveliko promašim cilj, jednostavno me otpišite kao najgoreg grešnika o kome ste ikada čuli i uzmite da čitate neku drugu knjigu. Ali, moram priznati da je većina mojih molitava uistinu bila usredsređena na mene samog. Ono što me je držalo u mom hrišćanskom hodu obično je bila zabrinutost za sopstveno spasenje. Ono što me je podsticalo da svetkujem Subotu, dajem desetak, napustim zadovoljstva ovog sveta, uglavnom je bila moja očajnička potreba za večnom sigurnošću. Ja sam bio gladan. Moja duša bila je odveć sitna da uzvišenije misli i oseća kako bi mogla da se moli: "Učitelju, /Ti/ jedi!" Iz dana u dan molitva je glasila: "Učitelju, *Ja sam gladan!*"

Možda počinjete da naslućujete da vi i ja imamo nečeg zajedničkog. Možda bih mogao pretpostaviti da se upravo obraćam svom bližnjem koji je grešnik kao i ja. Ako je tako, suočimo se sa činjenicom da taj motiv - naime, slediti Hrista da bismo spasli sopstvenu kožu ili stekli sigurnost, dobili nagradu ili izbegli kaznu - nije dovoljno jak da savlada stvarno iskušenje kad se ono pojavi. Taj motiv neće opstati iako može da nas osposobi da ostanemo u crkvi izvestan broj godina. Naši prijatelji možda čak govore o nama: "Ako iko dođe u nebo, taj-i-taj će sigurno doći."

Međutim, prevideli smo jednu stratešku činjenicu: Onaj koji ispoveda Hrista iz takvih pobuda imaće jednoga dana i svoju cenu kad to bude prodavao. Iako nekolicina možda i duže istraje od drugih, očekujući da im se ponudi viša cena, neprijatelj dobro zna kako da nas dovede u takvu situaciju da se ponuda konačno popne do naše cene.

Za neke ta cena može biti patetično niska - samo jednolika iskušenja svakodnevnog življenja. Za druge je to možda obuzetost novcem, lagodnost luksuza, uzbuđenje zbog prestiža. Za neke ljude to može biti nedozvoljeni seks. Očekivanja vezana za sadašnji trenutak mogu prigušiti signal nebeske emisije, pa misao o očekivanoj nagradi na nebu ili strašnoj kazni u paklu postepeno blede. Ako su oba signala na istoj talasnoj dužini upućenosti na sebe, da li je onda čudno što požuda odnosi prevagu nad onim drugim? Oba su usmerena na egocentrični pleksus. Na ovom području kušanja, religija usredsređena na sebe jaka je koliko i zamak od peska pod udarom ogromnih penušavih morskih talasa. Takva "vera" uvek je bila beskorisna. Ali testovi u prošlosti nisu uvek bili dovoljno strogi da to pokažu. Jedan novozavetni pisac skovao je briljantan izraz da opiše ništavnost "vere" usredsređene na sebe. On je to nazvao biti "pod zakonom". Da je Pavle bio karikaturista, možda bi hrišćanina koji je usredsređen na sebe, motivisan strahom i pokušava da zaradi nagradu, naslikao pritisnutog džinovskim kamenom sa naznakom "zakon". Još jedan način da se to izrazi bio bi da je on pod "starim zavetom". Milioni iskrenih, ozbiljnih hrišćana danas treba da se oslobode statusa "pod zakonom", što znači služenja Bogu ili iz straha od paklenog ognja ili u očekivanju nagrade. To je zaludan način života. To je komično, ali i toliko tragično da se ne možemo smejeti (iako nam se sotona verovatno smeje, očekujući da ćemo na kraju preći na njegovu stranu).

Sebična "vera" ne može da opstane

U ovim poslednjim danima svaka „sebična“ vera ide ka gotovo neodoljivoj probi. Za mnoge, sem ukoliko sada ne sagledaju istinu, to će značiti konačni poraz. Prema našem površnom prosuđivanju, egocentrična vera možda je bila dovoljno dobra za naše pretke, kao što kaže jedna duhovna crnačka pesma: "Daj mi religiju iz starih vremena; ona je dovoljno dobra za mene." Ali ona nikada neće izdržati probu konačne krize, sem ako se ne pročisti od troske usredsređenosti na sebe.

To iskušenje za koje knjiga Otkrivenja kaže da će doći na sve koji žive na Zemlji, ispitaće dušu svakog čoveka i njegove/njene skrivene slabosti. (Ozbiljna proba zvana "žig zveri" pominje se u Otkrivenju 13, 16-18). Milioni koji bi danas bili šokirani predlogom da prodaju svoju dušu veštom Hristovom neprijatelju, pojma nemaju šta bi učinili kada bi se ponuda dovoljno povisila. Ta proba će proizvesti strah koji potpuno obuzme dušu, strah bez presedana u ljudskom iskustvu. Uznemirenost i zebnja izazvani milionima neprospavanih noći ispunjenih brigom biće pretočeni u taj konačni sotonin pokušaj da porazi Božje sledbenike strahom. To konačno mamljenje pozivanjem u sigurnost koristiće čitavu skalu ljudske podložnosti iskušenju. To je kao da se Petar uvek iznova podvrgava kušanju da se odrekne Hrista. Bilo da sotoni prodajemo svoju dušu sada za beznačajno nisku ponudu iskušenja senzualnosti, ili se držimo malo duže i prodajemo po najvišoj ceni sotoninog konačno usavršenog, vrhunskog iskušenja - na kraju krajeva tu i nema razlike. Sem ukoliko ne dožive oslobođenje, svi oni koji se zadovoljavaju da ostanu "pod zakonom" konačno će se odreći Hrista i izdati Ga.

Neko će možda reći: "Sada se osećam prilično izgubljenim! Priznajem da sam okrenut sebi i da se moje molitve okreću oko mene i mog malog kruga. Ne mogu ni da poreknem da sam u ovoj religiji uveliko zbog toga što se nadam da ću od toga nešto dobiti. Ali šta mi drugo i preostaje da činim?"

Potrebno nam je da vidimo

Pre svega, pre no što razgovaramo o tome da bilo šta uradimo, postoji nešto što treba da vidimo. I kad to vidimo, i ukoliko smo poštteni u srcu, sasvim je sigurno da će se ceo taj

patetični problem života usredsređenog na sebe promeniti zahvaljujući *verovanju* u ono što smo videli.

Šta je to što valja videti?

Sina Božjeg razapetog na krstu.

Ali, kako mi "vidimo"?

Filmom se to ne može prikazati. Da se tamo nalazila TV ekipa snimajući čitavu scenu baš kako se dogodila, čak nas ni trodimenzionalni film u boji najviše moguće rezolucije ne bi mogao osposobiti da to zaista "vidimo". Mnogi od nas trome bi mljackali kokice za vreme televizijske emisije, a kada bi se ona završila, kliknuli bi daljinskim upravljačem i prešli na drugi kanal. U stvari, ljudi koji su stvarno videli šta se događalo na Golgoti nisu bili obraćeni time što su samo netremice gledali u krst. Da je posmatranje fizičkog događaja bilo neophodno za naše obraćenje, imali bismo izgovor da se žalimo na Boga što nam nije prikazao film o prizoru raspeća, ili što ga nije pustio svakome od nas da ga pojedinačno pogleda.

Zašto nije za nas sačuvao film, kako bi ga spremno uvrstio u program svetskih TV stanica kad televizija bude pronađena?

Videnje razapetog Hrista predstavlja nešto mnogo uzvišenije od onoga što bi grupa kamermana ikada mogla da uhvati. Iako je jedanest učenika videlo sopstvenim očima ono što se dogodilo, čovek koji tamo nije bio prisutan najbolje je to shvatio. On je to "video" u fokusu (usredsređeno). Dopustićemo sebi da gledamo njegovim očima: "Jer Hristova ljubav nas obuzima kad smo došli do ovoga zaključka: jedan je umro za sve; znači da su svi umrli. A on je umro za sve, da živi više ne žive sami za sebe, nego onome koji je za njih umro i vaskrsnut bio." (2. Korinćanima 5,14.15 - Čarnić)

"Jednačina" koja je uzdrimala svet

Taj čovek video je nešto revolucionarnije od Ajnštajnovе $E = MC^2$ ili njegove teorije relativiteta. Iz te naučnikove, naoko bezazlene, male jednačine proizašla je sila nuklearne fisije. Ali, iz Pavlove jednostavne jednačine potekla je još veća sila - moralna sila koja je preokrenula drevni svet a preokrenuće i vaš život. U stvari, ukoliko ne želite da se tako nešto desi, bolje bi bilo da dalje i ne čitate.

Ova jednačina deluje umirujuće u svojoj jednostavnosti: "Ako je Jedan umro za sve" - isto je što i reći: Da On *nije* umro za sve, svi bi sada bili mrtvi. Drugačije rečeno, "Jedan je umro za sve" jednako je "mi svi zaslužujemo smrt". Život kojim živimo nije naš. Rentgenski prodorno, Pavle je video razapete vas i mene dok je posmatrao razapetog Hrista.

Implikacije postaju zapanjujuće. To što smo uključeni u jednačinu zacelo znači da mi nemamo ničeg što bismo mogli zaista nazvati svojim sopstvenim. Ono što Pavle kaže zapravo znači ovo: da Hristos nije umro za nas, mi bismo u ovom trenutku bili u svojim grobovima. Uz malo razmišljanja, biva očigledno da to nije pobožna sentimentalnost, već hladna činjenica.

Vratimo se 2000 godina unazad. Osmotrite pokvarenost koja je unižavala svet toga doba. Mi mislimo da u našem današnjem svetu vlada prilično loše stanje, ali usled beznadežnosti i izopačenosti starog sveta ljudski rod je brzo tonuo u jamu ovozemaljske zagađenosti, koja bi, da nije bila kontrolisana, uništila ljudski život kakav znamo. Nadahnuta analiza uticaja paganskog Rima na svet glasi: "Izešće svu zemlju i pogaziti i satrti" (Danilo 7,23). Hristos je zaista učinio nešto da spase drevni svet od propasti. Njegovi principi počeli su tiho da deluju u Rimskoj imperiji u cilju obnove duševnog zdravlja i samokontrole. Iako je Njegova mlada Crkva bila žestoko progonjena, isceljujuće sile koje je On doneo počele su da prožimaju društvo. Hristos uistinu "obasja život i neraspadljivost jevandjeljem" (2. Timotiju 1,10). To je ono što Golgota stvarno znači.

Koliko je ono što imate zbilja vaše?

Razmislite sada o sopstvenom životu. Budite dovoljno poštteni i pronicljivi da biste svaku dobru stvar u svom životu mogli da sledite unazad do njenog izvora. Sin nekog milionera nasledi bogatstvo, ali ima osećaj, uviđa da ga je pre nasledio nego zaradio. Ali, pretpostavite da čovek ima razum i sposobnost da zaradi bogatstvo - zar on nije isto tako nasledio i tu sposobnost? Konačno, postoji mala razlika između naslediti gotovo bogatstvo i naslediti sposobnost i okolnosti da se ono zaradi. Jevanđelje jednostavno kaže za oba ova slučaja: bogatstvo nije stvarno *vaše*.

To je veličanstveno. Kad govorim o *sebi*, ja nesvesno prisvajam ono što je Njegovo vlasništvo. Ovo telo koje nazivam "svojim sopstvenim", ovaj "moj" mozak, "moja" ličnost - ništa nije zbilja moje.

Uzmite, na primer, moje obrazovanje ili moj karakter. Pri prvoj pomisli, mogao bih pretpostaviti da je to nešto što niko ne može uzeti od mene, i da to mora zaista biti "moje" u pravom smislu reči. Zar nisam radio da to steknem? Međutim, opet grešim. Sve sam to "naučio" od svog okruženja, a moje okruženje bilo je obogaćeno prisustvom Isusa Hrista koji je delovao preko svih svojih oruđa što su blagosiljali moj um i moju dušu. I to sve vreme, od prenatalnih uticaja koji deluju na genetsko nasleđe do porodičnog vaspitanja, uticaja društva, škole i svih zamislivih aspekata ljudskog života. Sveti Duh je u svetu i proizvodi stalnu tenziju i konflikt sa uticajima zla. Svako oruđe, svako sredstvo kojim je moj život bio blagosloven - sve je stečeno Hristovim krstom.

Pošto je to tako, pošto sam "sagledao" jednačinu krsta, kako mogu smatrati svojim bilo šta što prolazi kroz moje ruke? Da li ja stvarno imam prava na nešto više nego što mrtvo telo može da zgrabi?

Rečeno nam je da jedna desetina novca koji možemo da zaradimo pripada Bogu, a devet desetina nama da s tim raspolažemo kako nam se sviđa. "Jednačina" pak pojašnjava da je to pogrešno mišljenje. Desetak je simbol priznanja da *sve* što imam pripada Hristu, i da samo Njegova ljubav može diktirati način upotrebe devet desetina na koje sam ja, u neznanju, polagao pravo kao na vlastitu svojinu.

Koliko mi zaslužujemo?

Još jedna naivna misao koju sam gajio takođe iščezava: "Ja *zaslužujem* da se provedem." "Ima više zadovoljstva u hodanju sa Hristom nego što mi svojim nedovoljnim kapacitetima možemo da primimo u sebe." A "provod" poistovećen sa sebičnim zadovoljstvom samo je gorki talog. Mnogi dobri, iskreni ljudi još ne mogu da uoče razliku. Čak i oni koji su vaspitavani kao hrišćani nisu u stanju da to razlikuju, sem u svetlosti krsta.

Ako Jedan "za sve umre", tada "oni koji žive ne /bi trebalo da/ žive više sebi, nego onome koji za njih umre". U toj svetlosti, puka je fantazija kad čovek zamišlja da *zaslužuje* sebično zadovoljstvo. Da li se čarolija takve fantazije može prekinuti?

Da, ukoliko se Pavlova reč "trebalo", kad on kaže da „oni ne bi trebalo ... da žive sebi,“ ne shvati pogrešno. Ovde nije u pitanju neka bolna obaveza, zadihanost u nastojanju da se učini nešto mučno i tegobno. "Jedan za sve umre... da oni koji žive" *neće*, da, *ne mogu* "više da žive sebi". Krst je zauvek presudio egoizmu koji je naš problem, i tako skinuo sa nas čini. Sada preko antene dolazi jači signal, dok se slabi signal usmerenosti ka sebi potpuno gubi.

Ono što dalekovidi apostol zapravo kaže jeste da vi uviđate kako je nemoguće nastaviti sa životom usredsređenim na sebe pošto ste "videli" krst. Svako ko je video "jednačinu" jednostavno ne može da ostane mlak, polovičan hrišćanin.

Sila krsta

Slediti našeg Gospoda, dakle, ne znači više prisiljavati sebe da pokušamo da činimo ono što je pravo, kažnjavajući sebe, terajući sebe - protiv svoje volje - da činimo ono što ne želimo da činimo, kako bismo zadobili nebo ili izbegli da budemo izgubljeni. Jednačina krsta dolazi nam sa ugrađenim paketom sile: "Ljubav Hristova nagoni /motiviše/ nas" (2. Korinćanima 5,14).

Nikoga ko je video razapetog Hrista i veruje u ono što je video, ne mogu ponovo uznemiravati ona nejasna osećanja griže savesti i mržnje prema sebi zato što čini ono za šta zna da ne bi trebalo da čini. Ono zanovetajuće "treba da", poput niskih oblaka koji bacaju mračnu senku na dušu, biva uklonjeno. Iako je možda pogrešno reći da će postati lako činiti ono što je pravo (hodanje sa Hristom nikada nije što i kretanje nizbrdo), ipak je tačno da Hristova ljubav, ako je čovek vidi i veruje u nju, predstavlja pogonsku snagu koja nas pokreće ka visinama. Prepreke koje iskušenje podiže bivaju spljoštene usled delovanja sile te nove "prinude". Odluke koje su nam bile užasno mučne postaju jednostavne kad imamo na umu Pavlovu jednačinu: Neko je umro za mene, inače ne bih bio ovde u ovom trenutku. Kako moj život može pripadati meni? Hristova ljubav me je kupila. Kako bih uopšte mogao da Mu se ne predam?

To što je proteklo 2000 godina od Pavlovog doba ne umanjuje silu jednačine. Nijedno od primaljivih iskušenja s kojima se danas suočavamo ne može ništa protiv nje. Čak i kad bi đavo imao još jednu hiljadu godina da smisli lukavija iskušenja kako bi nas uhvatio u zamku, ova jednostavna istina koju "vidimo" na Golgoti poništiće ih, jer time prekidamo začarani krug usredsređenosti na sebe.

Eto kako krst pomera fokus (usredsređenost) našeg gledanja na stvari. U stvari, počinjemo da vidimo tek kad savladamo kompleks egocentričnosti. Mi možemo početi da gledamo na stvari Hristovim očima. Mi bivamo osposobljeni da zapazimo nešto što je inače nemoguće videti. A to je ovo:

On danas ima potrebu veću od onih u bilo koje vreme u prošlosti otkada nam Ga je Otac poverio. *Isus je još uvek gladan*; a glad koju On oseća jeste nezadovoljena, neuzvrćena ljubav Ženika, gladnog da Mu Njegova Nevesta pokloni svesrdnu, celovitu ljubav. Mi bivamo osposobljeni da shvatimo da upravo *On* zaslužuje nagradu, a ne mi! *On* zaslužuje odgovor ljudskog srca, na "trud duše svoje" - srca koje Mu se još nije potčinilo.

Jednostavna priča o ljubavi

Ono što je vekovima zbunjivalo teologe svodi se na jednostavne činioce jedne dirljive priče o ljubavi. Ako možete dovoljno da se uživite u neku ljubavnu priču i "poistovetite se" sa razočaranim nadama onoga koji istinski voli, dobićete ulogu u ovoj najvećoj "ljubavnoj priči" svih vekova. Koliko duboko muškarac može da voli ženu? A Hristos milion puta dublje "ljubi crkvu". Možda nikada ranije niste o tome mislili na takav način, ali Reč kaže: "Biće dvoje jedno telo." I apostol odmah dodaje, da ne bismo pogrešno razumeli: "Tajna je ovo velika; a ja govorim za Hrista i za crkvu" (Efescima 5,25.31.32).

Možda se pitate: "Gde se ja tu uklapam?" Ukoliko verujete u Hrista, vi ste deo "neveste". Da Hristos ne bi ostao zauvek "gladan", mora doći vreme kada će moći da se kaže: "Dođe svadba jagnjetova, i žena njegova pripravila se" (Otkrivenje 19,7).

Jedan moj prijatelj koraćao je tamo-amo peronom železničke stanice u Noksvilu, Tenesi, očekujući dolazak Lete, svoje verenice iz Mičigena. Njihovo venčanje trebalo je da se održi te večeri. I ženik je toliko bio željan svoje neveste da je stigao dva sata pre dolaska voza.

Kad je voz konačno došao, Edvard je uznemireno posmatrao sve dok se i poslednji putnik nije iskrcao. Lete nije bilo među njima.

Sakrivši se nestašno u vozu, ona je posmatrala kako njegov izraz lica postaje bolno nesrećan, poput oblaka koji kvare prolećno jutro. Konačno, nije mogla više da izdrži. Izjurivši iz voza, bacila mu se u naručje.

Kad je reč o budućoj nevesti, Hristos trpi neopisivo razočarenje zbog naše ljudske ravnodušnosti. Da li se skrivamo od Njega, izazivajući u Njemu tugu i razočaranje? Da li uvek mora biti tako? Gde je odgovor našeg srca koji bi bio vredan Njegove ljubavi?

Zar ne bi bilo krajnje svirepo od nas da Ga i dalje držimo na odstojanju, ostavljajući Ga da čeka, nezadovoljen, gladan u božanskom smislu?

Šta možemo da Mu kažemo? Postoji li neka reč razumevanja i zahvalnosti?

"Učitelju, ...!"

Ako ste zainteresovani za više informacija o jedinstvenoj ideji Dobre Vesti iznesenoj u ovoj brošuri, možete se obratiti na sledeće e-mailove:

mraovicsrdjan@yahoo.com

bdjrapsody@gmail.com

propovednik@ymail.com